

11 августъ.

Бѣлѣжита е въ народната ни история 1877 година. Въ нея, като на броеница се ниятъ дни, единъ отъ другъ по велики, по-славни по-сждбоносни за българския народъ. Подиръ 12 априлий, когато се обяви освободителната война, 17 сѣщия мѣсець, когато се образува българското опълчение и 19 юлий когато за прѣвъ пжтъ нашитѣ опълченци се срѣзнаха гърди съ гърди съ своя 500 годишенъ врагъ,— иде най славниятъ за това опълчение день — 11 августъ, въ който шепа опълченци и руски войници показаха чудеса отъ храбрость, като отблѣснаха дереторно по-многобройнигѣ отъ гѣхъ диви орди на Сюлейманъ паша. Еъ този день, подиръ вѣковно робство, българитѣ си създадоха едно ново име — име на народъ, достоенъ за свободенъ животъ, достоенъ за жертвитѣ на братския руски народъ. Имената *Шипка* и *Св. Никола* (врѣхъ) оставатъ за вѣки въ нашата история. Кървавитѣ битки, опорититѣ нападения на турцитѣ, юнашкиягѣ отпоръ на опълченцитѣ — дѣла. които съ думи се мжно изказватъ, съ перо се мжно описватъ и съ четка се мжно рисуватъ.

Народниятъ нашъ поетъ Ив. Вазовъ, пѣвецътъ на тжгитѣ, славата и величието на българския народъ, е едничкиятъ, който е възпѣлъ това събитие; ето защо и тукъ ще прѣдадемъ на младитѣ си читатели неговото описание на 11 августъ.

Подиръ като ни спомня нѣколко дати на отдавнашното ни минало, въ което петниятъ името ни като народъ, той казва:

И въ наш'та история кат' легенда¹⁾ грѣй —
Едно име ново, голѣмо, антично,
Като Термопили, славно безгранично,
Що отговоръ дава и смива срамътъ,
И на клеветата строшава зжбѣтъ.

¹⁾ Приказка, въ която се говори за божествени, духовни работи.